

ΗΧΩ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Σχίσμα μεταξύ τῶν ὁμογενῶν.

Δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ γνωστοί σας Τσαγγάρης καὶ Μαυροθαλασσίτης, εὐρέθησαν εἰς τὸ ἐν τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος σαλόνι τοῦ κυρίου Μ.

Ἐκ δὲ μιλλίας εἰς ὀκτώμιστον ὁ λόγος ἐκύλισε καὶ εἰς τὸ δάκρυον τῶν 120 ἑκατομμυρίων.

Κανὼν χωρὶς ἐξαίρεσιν.

Ἄμα εἰς χρηματιστικὴν ὑπόθεσιν δὲν ἔχουν τὸ χεράκι τῶν ὄλοι οἱ ὁμογενεῖς, οἱ μὴ ἀναμιχθέντες μεταβάλλονται εἰς Γουέλφους τῶν ἀναμιχθέντων Γιβελίνων.

Ὁ Μαυροθαλασσίτης ἤρχισε νὰ ἐξάπτηται.

— Τί εἶσαι σύ; Πῆρες τὴν Τουρκίαν γιὰ Ἑλλάδα;

Ὁ Τσαγγάρης ἀπήντησεν.

Οἱ χονδροὶ λόγοι ἐσφενδονίζοντο ὡς βράκται.

Ἐπὶ τέλους ἐλοῦσθησαν ἀμφότεροι οἱ δζέντλεμαν ὡς δύο Μαλτέζοι τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχον μάρτυρες τῶν ἀνταλλαγθέντων, οὐδέτερος τῶν δύο ἵπποτῶν ἐνόμισε κατάλληλον νὰ στείλῃ μάρτυρας.

Ἐν μόνον προσκλητήριον χοροῦ ἐπιστρέφεται τῇ ἐπαύριον ἐκ μέρους τοῦ κ. Μαυροθαλασσίτου πρὸς τὸν κ. Τσαγγάρην.

Ῥεπόρτερ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

(1879)

III.

Ὅταν γυρίζῃ πίσω ἡ ματιά μου
Στὰ περασμένα χρόνια, ἴσ' τὰ παλιὰ μου,
Καὶ μοῦ περνοῦν ἔμπροστά μου ἕνα ἕνα,
Δίχως νὰ λάμπῃ μέσα τους ἕσθ,
Μοῦ φαίνονται γυμνὰ, ἀσχημισμένα,
Κι' ἡ μνήμη μου τὰ διώχνει, τὰ μισεῖ.

Σὰν εἶναι φορεσιὰ τὰ βλέπω τώρα
Ποῦ εἶχα δανεισθῆ σὲ φτώχειας ὥρα . . .
Ἄχ! νὰ μπορούσαν πάλι νάρθουν πίσω
Οἱ χρόνια μου οἱ χαμένοι, οἱ φτωχοί,
Ἐσένανε κι' ἐκείνους νὰ στολίσω,
Νὰ τοὺς δώσῃς πλοῦτη καὶ ψυχὴ.

IV.

Ὅταν βλέπω τὴν μορφήν μου εἰς τὸ γαλανόν σου ὄμμα,
Λησμονῶ ὅτι μὲ σύρουσ γήϊνοι δεσμοὶ ἀκόμα,
Καὶ νομίζω τῆς ψυχῆς μου ὅτι εἶνε ἡ εἰκὼν,
Ἄθανάτου πλανωμένης εἰς τὸ ἄπειρον γλαυκόν.

Κωστής.

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Ἡ κ. Τσαγγάρου εἶχε τὸν λόγον χθές. Περὶ τὴν 10ην ὥραν ἐν τμήμα τῆς Ὁδοῦ Κηφισίας ἐπανηγύριζεν. Τὸ ἀνώπατώμα τῆς προγαστορος οἰκίας ἦτο κατάφωτον. Αἱ ἄμαξαι ἀπεβίβαζον τὰ μεταξωτὰ καὶ τσόχινα ἐμπορεύματά των (Κυρίας καὶ Κυρίους) εἰς τὴν πλαγίαν θύραν. Ἡ κυρία εἰσοδος ἦτο κλειστή.

Ἐπειδὴ οἱ χοροὶ εἶναι εὐαρεστώτεροι τὸν χειμῶνα, ὁ κ. Τσαγγάρης ἔφερεν ἐκ Παρισίων στατιῆρας τοιοῦτου καὶ τοὺς ἐκένωσεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του. Οὕτω προχθὲς εἶχομεν λάσπην, ἄερα, χιονόνερο, κρύο.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ὀλίγοι, ἄς προσθέσωμεν δὲ κατὰ συνήθειαν καὶ ἐκλεκτὰ, διότι οἱ δύο αὐτοὶ ὄροι λογίζονται ὅτι συγγενεύουν ἐξ αἵματος. Ὁ χορὸς ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 11ης, ἐτελειώσεν εἰς τὰς δύο. Ἐν κλειδοκύμβαλον ὤφειλε νὰ στέλλῃ τὴν μουσικὴν του καὶ εἰς τὰς τέσσαρας αἰθούσας ἔνθα ἐχόρευον, ἀλλ' ἐνίοτε ἔμενε καθ' ὁδὸν καὶ ἐτσαχπίνευε, ἐνῶ οἱ τῶν ἀπωτέρων αἰθουσῶν τὴν ἐπερίμενον μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα καὶ σηκωμένους τοὺς πόδας.

Βασιλευῶν χρωματισμὸς ἦτο ὁ τριανταφυλλένιος. Τούλαχιστον αἱ χαριέσταται Κυρία Δεληγιάνη καὶ Ἀναργύρου ἦσαν roses. Πρωτότυπος ἐνδυμασία ἦτο ἡ τῆς κυρίας Φωτιάδου, φαινομένη ὡς μονοκόμματος θώραξ. Ἐνθυμήθημεν τὸ ἄσμα τῆς Mme Archiduc, originale, originale, une petite bonne femme, pas plus que ça.

Τὸ κοτιλιῶν τὸ διηύθυνε ὁ κ. Ῥηγάδης, εὐαρεστήσας, μολονότι ὀλίγον ἔσπευδεν ὡς οὐσσάρος ἢ ὡς νὰ τοῦ εἶπε τὸ μυστικὸν τῆς ἐνώρου φυγῆς ὁ κ. Τσαγγάρης.

Ἐν τῶν προσκεκλημένων ὁ κύριος Γεννάδιος, ὁ συμπαθητικώτατος νεαρὸς Ἑλλήν διπλωμάτης, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν πολλῶν κυρίων καὶ Κυριῶν ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τοῦ λόρδου Βύρωνος, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἱστορικόν καὶ τὴν γενεαλογίαν εἶχεν ἡ προχθεσινὴ Ἐφημερίς.

Χορὸν μετῆμφισμένων θὰ δώσῃ ἡ κυρία Μιχαὴλ Μελά τὴν μεθεπομένην Παρασκευὴν καὶ τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν χορὸν διὰ τὰ παιδιὰ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.

Ἀκόμα εἶνε χειμωνιά,
Βρέχει, φυσάει,
Μέσα ἴσ' τὰ σπήτριά ἡ γωνιά
Σπιθοβολάει.

Ἀλλὰ βαθεῖα ἴσ' τὴν ἐξοχὴ
Κάτι ἀσπρίζει.

Ἡ μυγαλιὰ—καλὴ ἀρχὴ—
Φουντώνει, ἀνθίζει.

Γέρο χειμῶνα, εἶνε βαρεῖα
Τὰ κρίματά σου.

Γι' αὐτὸ γεννᾷς μὲ πονηριὰ
Τὴ μυγαλιὰ σου.

Ἰσ' τὰς τελευταίας σου στιγμάς
Μετανιωμένος,
Θέλεις νὰ οὐσῇς ἀπὸ μᾶς
Συχωρεμένος.

Κωστής